

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ θγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτι δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλακι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοσιέξη τοῦ Ὀκτωβρίου,
μνήμη τοῦ μάρτυρος Δημητρίου.

Ποῦντος ἐννενηντα δύο,
καὶ νικᾷ τὸ Ὑπουργεῖο.

Ἀπαντᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
εἰς τὸν λόγον τῆς Αὐλῆς.

Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, σὰς ἀπαντῶ καὶ πάλιν,
ἂν καὶ φοδοῦμαι πῶς αὐτὸ θὰ ἔχῃ συνεπείας..
προσέξτε, παρακαλῶ, σ' αὐτὴν τὴν παραζάλην
μὴ χάσωμεν τὸν μπουσουλὰ καὶ τὰς ἰσορροπίας.
Προσέξτε τὸν Βάττεμπεργ καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνον,
προσέξτε τὸν Γλάδστωνα καθὼς καὶ τὸν Μιλάνον.

Κι' ἐγὼ, Μεγαλειότατε, καθὼς καὶ σεῖς νομίζω
πῶς ἀπειλεῖται ἡ πατρίς ἀπὸ πολλὰς ἀρπύρας,
κι' ἐγὼ παντοῦ μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν σαλπίζω
πῶς ἦλθε διατάραξις εἰς τὰς ἰσορροπίας.
Καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκομαι εἰς κίνησιν μεγάλην,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ παραπατῶ μὲ ἱλιγγὸν καὶ ζάλην.

Τρέφω μεγάλον ἔρωτα πρὸς τὴν ἰσορροπίαν
κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν εἰμπορῶ χωρὶς αὐτὴν νὰ κάμω...
ἴσως αὐτὸ τὸ κρίνετε ὡς ἰδιοτροπίαν,
ἀλλ' ἄνευ ταύτης, βασιλεῦ, γλιστρῶ καὶ πέφτω χάμω.
Σαλεῦ' ὅπὸ τοὺς πόδας μου τῆς γῆς αὐτῆς ἡ σφαῖρα,
καὶ ἂνω κάτω ἔρχομαι μὲ τούμπαις 'στὸν ἀέρα.

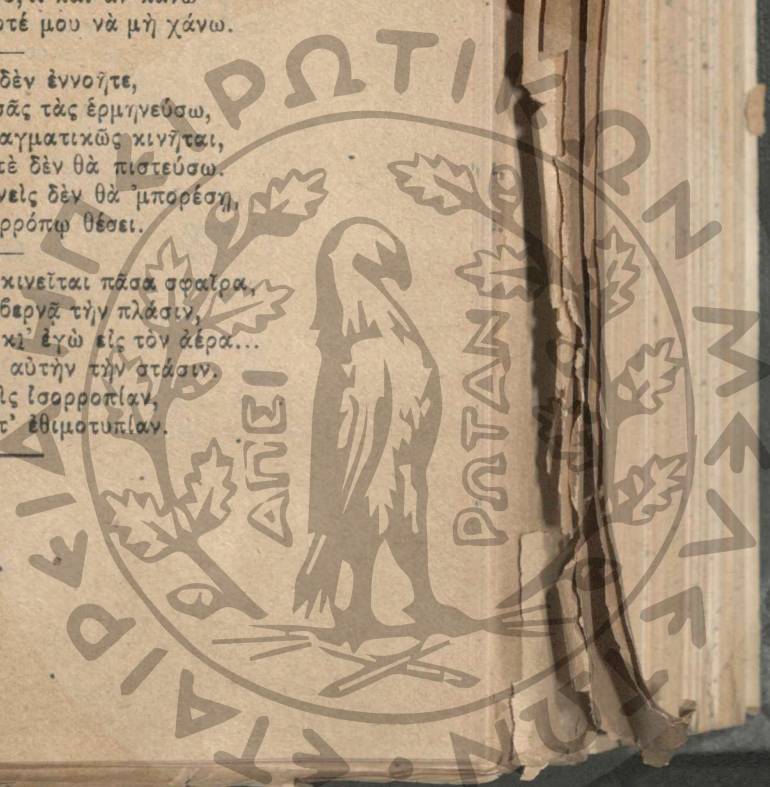
Γι' αὐτὸν τὸν λόγον, βασιλεῦ, ἐκ τῆς νεότητός μου
πᾶν κατὰ Στρούμπον ἀκριβῶς ἰσορροποῦν μ' ἀρέσει,
διότι ἔμαθα καλῶς ἐκ τῆς σπουδῆς τοῦ κόσμου
πῶς ὅταν τις ἰσορροπὴ ἀδύνατον νὰ πέσῃ.
Ἐκτὸς αὐτοῦ τὰ στερεὰ μ' ἀρέσουν εἰς τὴν φύσιν,
πρὸς δὲ ὕψος κι' ἀέρια ποσῶς δὲν ἔχω κλίσιν.

Ποθῶ, Μεγαλειότατε, οἱ κάτισχνοὶ μου πόδες
εἰς γῆν καθ' ὅλα στερεὰν καὶ ὁμαλὴν νὰ τρέχουν,
καὶ ὅχι νὰ πατοῦν ποτὲ εἰς ἔδαφος λασπῶδες,
διότι, σὰς ὀρκίζομαι, καθόλου δὲν ἀντέχουν.
Εἰς ἔδαφος ὀλισθηρὸν ἀμέσως πέφτω κάτω,
ἢ δὲ ἰσορροπία μου ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Γι' αὐτὸ 'στὰ πεζοδρόμια πηγαίνω νύκτα 'μέρα
κι' οὐδέποτε, σὰς βεβαιῶ, βαδίζω ἐν τῷ μέσῳ,
ἀλλὰ ὑπάρχει κίνδυνος ἀκόμη κι' ἐκεῖ πέρα
μὲ μιὰ ῥόγα σταφυλίου ἀνάσκελα νὰ πέσω,
καίτοι προσέχω πάντοτε εἰς ὅ,τι καὶ ἂν κάνω
τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ποτέ μου νὰ μὴ χάνω.

Ἐὰν τὰς θεωρίας μου αὐτὰς δὲν ἐννοῆτε,
δὲν εἰμπορῶ σαφέστερον νὰ σὰς τὰς ἐρμηνεύσω,
καὶ ἂν ἡ γῆ, ὡς λέγεται, πραγματικῶς κινῆται,
ἐγὼ 'στὴν κίνησιν αὐτὴν ποτὲ δὲν θὰ πιστεύσω.
Καὶ νὰ μὲ πείσῃ δι' αὐτὸ κανεὶς δὲν θὰ μ' ἀρέσῃ,
ἐνόσῳ στέκομαι ὀρθὸς ἐν ἰσορροπῇ θέσει.

Πλὴν σήμερον πραγματικῶς κινεῖται πᾶσα σφαῖρα,
ἰσορροπία κατ' αὐτὰς δὲν κυβερνᾷ τὴν πλάσιν,
κι' ὡς σχοινοβάτης στέκομαι κι' ἐγὼ εἰς τὸν ἀέρα...
Ὡ! σώσατέ με, βασιλεῦ, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στάσιν.
Ἀδύνατον νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς ἰσορροπίαν,
καὶ μένω δοῦλος ταπεινὸς κατ' ἐθιμοτυπίαν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

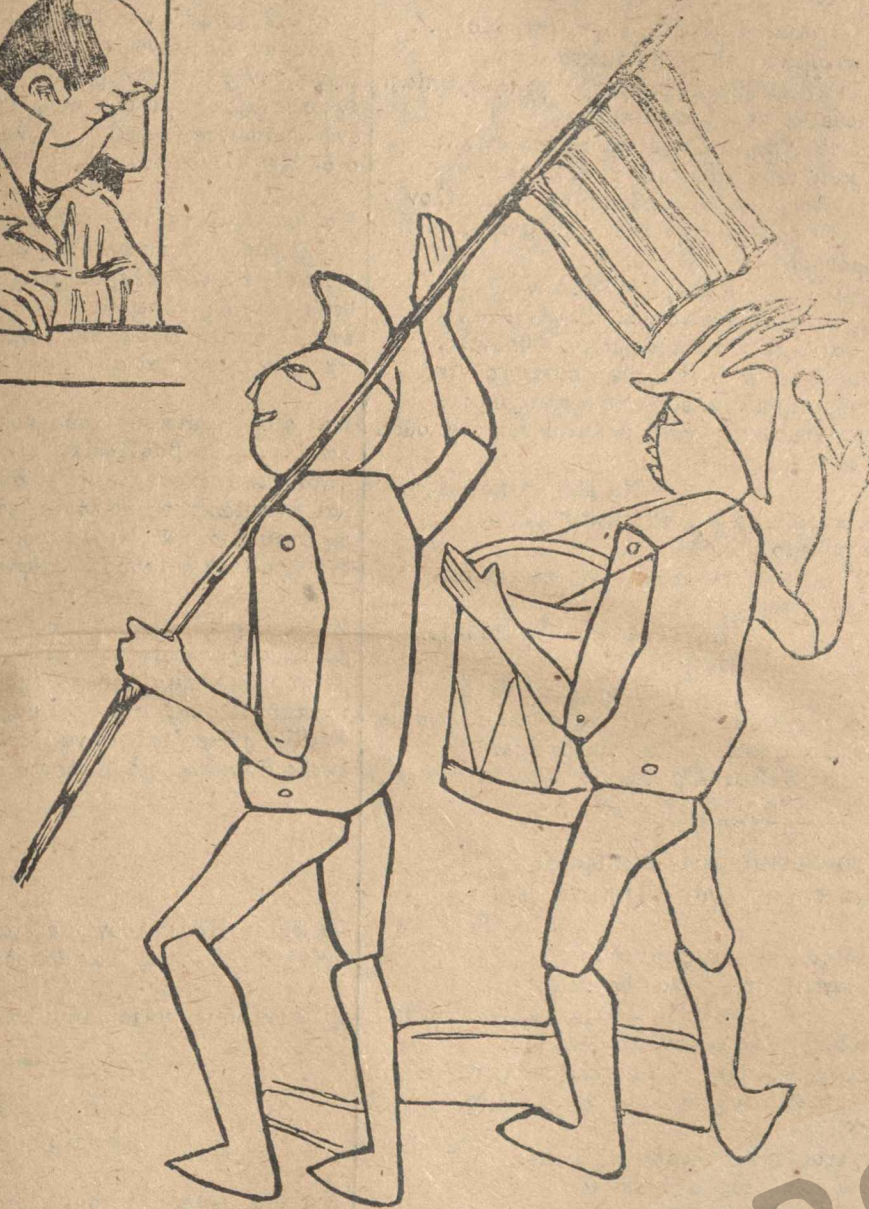
- Φ.—Λοιπὸν ἀντίο, Περικλῆ...
 Π.—Ποῦ πᾶς, μωρὲ χαμένε;
 Φ.—Τοὺς κυβερνήτας ρυμουλκοῦν τὰ ἔθνη, ὅπως λένε.
 Π.—Ποῦ πᾶς, βρὲ ἀφιλότιμε;
 Φ.—Πηγαίνω μάνι μάνι
 νὰ ρυμουλκήσω, Περικλῆ, κι' ἐγὼ τὸν Δεληγγιάννη.
 Ἄν θέλῃς, πῆγαινε καὶ σὺ νὰ ρυμουλκήσῃς κανένα...
 ἐγὼ ἐσένα νὰ τραβῶ, σὺ νὰ τραβᾷς ἐμένα,
 τὸν κύριον Χαρίλαον ὁ Θεωδῶρς νὰ σέρνῃ,
 ἐκεῖνος 'στοῦ Λομπάρδου τοῦ τὸν μύταρον νὰ γέρνῃ,
 Λομπάρδος δὲ νὰ ρυμουλκῇ ὅλο τὸ ἄλλο κόμμα,
 Ῥοδέρτος δὲ τὸν Μπούμπουλη, κι' ὁ Μπούμπουλης τὸν
 [Ῥώμα,
 Γκριζώτης δὲ νὰ ρυμουλκῇ τὸν κύριον Βουδούρη,
 Βουδούρης δὲ Ζυγομαλᾶν, κι' αὐτὸς τὸν Κοντογούρη,
 ἐκεῖνος δὲ νὰ ρυμουλκῇ τὸν κύριον Ρικᾶκην,
 Ρικᾶκης δὲ νὰ ρυμουλκῇ τὸν κύριον Νουστράκην,
 Νουστράκης δὲ νὰ ρυμουλκῇ τὸν γραμματέα Μάσκαν,
 ὁ Μάσκας δὲ νὰ ρυμουλκῇ τὸν κύριον Παλάσκαν,
 Παλάσκας δὲ νὰ ρυμουλκῇ Κορνᾶν τε καὶ Μαργέλον,
 Μαργέλος δὲ νὰ ρυμουλκῇ τὸν κύριον Μαρκέλον,
 Μαρκέλος δὲ νὰ ρυμουλκῇ τὸν κύριον Δεδίδη,
 Δεδίδης δὲ Μαυρομαρᾶν, κι' αὐτὸς τὸν Κωνσταντίνην,
 καὶ οὕτω ρυμουλκοῦμενοι, κι' ἀλλήλους ρυμουλκοῦντες,
 σπρωχνόμενοι καὶ σπρώχνοντες, ὠθοῦμενοι κι' ὠθούμενοι,
 κι' ἀλλήλοδασταζόμενοι μετὰ τοῦ Δεληγγιάννη,
 ν' ἀράξωμεν ταχύτατα 'στῆς δόξης τὸ λιμάνι.
 Π.—Αὐτὰ τὰ ρυμουλκήματα δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω,
 καὶ γρήγορα μοῦ φαίνεται πῶς θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
 Φ.—Πάταξόν μὲν, ἀκούσον δὲ, ἄς εἶναι ἡ ἀρχὴ μας,
 κι' ἄς μὴ μπαγλαρονώμεθα γενναίως μεταξὺ μας,
 καὶ ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, τὰ πρῶτα τοῦ ξεχάνει,
 κι' ἰδοὺ! ψηφίζει σήμερα ὑπὲρ τοῦ Δεληγγιάννη,
 καὶ τίποτε παράξενον νὰ ᾄδῃς ἀλαμπρασιέτα
 τὸν βουλευτὴ τὸν Βάρβογλη μαζί με τὸν Βαλέτα,
 Λομπάρδον φίλον φίλτατον Παππαμιχαλοπούλου,
 τὸν δὲ Ἀναγνωστόπουλον μετὰ τοῦ Μαθιοπούλου,
 τὸν κύριον Μαυρομαρᾶν μετὰ τοῦ Βαρελίδη,
 ὡς καὶ τὸν Κανελλόπουλον μαζί με τὸν Καζάζη,
 τὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου μαζί με τὸν Καζάζη,
 νὰ γράφῃ ἄρθρα κύρια καὶ νὰ διασκεδάξῃ,
 τὸν Κοσσονάκον ἔχοντα τὸν Κότσανδρην παρέα,
 κι' ἄλλα πολλὰ συμπλέγματα φανταστικά κι' ὠραία,
 ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ποτὲ δὲν ἴδαμε ὡς τώρα...
 καὶ τίποτε παράξενον ν' ἀκούσῃς καμμιὰ ὥρα,
 πῶς ὁ Καζάζης ἔγινε καὶ πάλιν τμηματάρχης,
 καὶ ὁ Δεμάθας ἐλεγκτὴς ἡ τελωνοσταθμάρχης,
 καὶ οὕτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, νὰ γίνουιν ἓνα κόμμα,
 καὶ κατὰ Κώσταν ρήτορα μιὰ σάρκα κι' ἓνα σῶμα.
 Π.—Μὲν αὐτὰ ποῦ λὲς παρατηρῶ τοῦ ἔθνους μας τὸ μέλλον
 ὡς ἄστρον φωτεινότερον ἔμπρός μας ἀνατέλλον.

Φ.—Εὐχαριστῶ... ἡ δὲ Βουλὴ γιὰ πόλεμο φουσκώνει,
 καὶ παναρχαίως ἐκλογὰς ἀκόμη ἀκυρόνει·
 ὁ Κούστας δὲ ὁ ἱατρὸς εἰς τὴν Βουλὴν προτείνει
 ταχύτατα Συνέδριον ἐξ ἱατρῶν νὰ γίνῃ.
 νὰ ἐπιβλέπῃ αὐστηρῶς τοὺς ἔθνους τοὺς πατέρας
 καθ' ὅλον τὸ διάστημα νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας.
 Ὡς τὸ βῆμα μὲ χειρόγραφα κι' ὁ Κωνσταντίνος βγαίνει
 ἀλλὰ δὲν ξέρω, Περικλῆ, τί συμφερά παθαίνει,
 καὶ τὰ γραπτά του ἐξαφνα καὶ τῇ φωνῇ του χάνει,
 ποῦ λὲς πῶς κάποια μάγισσα τοῦ εἶχε μάγια κάνει.
 «Ἄς φέξῃ»... σκούζουν ὅλοι τῶν μ' ἀλλαλαγμοῖς

κι' ὁ ρήτωρ κάνει σχήματα γνωστὰ 'στοὺς κορφάλλους,
 ἀκούω δὲ πλησίον μου νὰ λέγῃ κάποιο στόμα·
 «Θαρρῶ πῶς εἶναι καὶ αὐτὸς τοῦ Δεληγγιάννη κόμμα».
 Τῆς δὲ τριακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς ὁ στόλος
 προσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν νὰ ὀρκισθῇ ὀργίλος,
 ἀλλ' ἀπορεῖ κι' ἐξίσταται μὲ χέρια σταυρωμένα
 πῶς τὸν Θεὸν μὲ βουλευτὰς τὸν ἔχουν μπερδεμένα,
 κι' ἔξω φρενῶν ἀναφωνεῖ ὁ κύριος Δουζίνας·
 «Μὴ ρίπτετε τὰ ὅσια καὶ θεῖα εἰς τοὺς κύνας».
 Ἀκούεις θόρυβον πολὺν καὶ συζητήσεις τόσας,
 ὁ Ῥόκος μόνον ὀμιλεῖ μὲ πέντε ξένας γλώσσας,
 καὶ πάλι ἄλλο σταματᾷ καὶ πάλι πένει φῶρα...
 ἀλλ' ὡς ἀποζημίσιν γιὰ ὅσα εἶπ' ἐς τὴν
 προσφέρει γιὰ τὸν πόλεμο καφουδία, σκάγια, βόλια,
 ὀλίγα λιανοτούφεκα καὶ ξίφη καὶ πιστόλια,
 καὶ ὅπερ σπουδαιότερον καὶ μάλλον κατεπείγον,
 εἰς τὸ ἐξῆς προσφέρεται νὰ ὀμιλῇ ὀλίγον.

Π.—Εἰς ποῖον δὲ ὁ πόλεμος εὐρίσκεται σημεῖον;
 Φ.—Πρὸς τὸ παρὸν εὐρίσκεται εἰς τὸ Φρενοκομεῖον...
 ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμός μοῦ φαίνεται πῶς πέφτει,
 οὔτε κανένας τρέχει πῶς θὰ τοῦ ἔχουν νέτα,
 οὔτε κανεὶς στὰ αἵματα τὴν πένα τοῦ δὲν βάρει,
 οὔτ' ὁ Πλατούτσας γράμματα 'στὸν βασιλέα γράφει,
 μονάχα κάποια κίνησις ὑπάρχει 'στοὺς στρατιῶνας,
 κι' ἐκρύψωσιν τὸ αἰσθημα πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας.
 Ἐν τούτοις πρέπει, Περικλῆ, ὀριστικῶς νὰ ξέρω,
 ἐὰν θὰ γίνῃ πόλεμος καὶ τί θὰ ὑποφέρω
 μὰ κι' ἡ κυρία Φασουλὴ ζητεῖ ἀνυπομόνως
 νὰ μάθῃ ἂν θὰ φθάσωμεν 'στὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος,
 διότι, ἂν ὁ πόλεμος δὲν μάθῃ πῶς θὰ γίνῃ,
 οὔτε στιγμὴ 'στὸ πλάι τῆς νὰ μείνω δὲν μ' ἀφίνει,
 φοβερισμοὺς ἐπάνω μου ἀγρίους ἐξερεῖγει,
 κι' ἀπὸ τραπέζης, Περικλῆ, καὶ κοίτης μ' ἀπορρίπτει,
 διότι θέλει 'στὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους νὰ μὲ σφύρῃ
 δυναμωμένον καὶ παχὺν ὡς εἶδος χοιρομήρι.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λὲς;
 Φ.—Μὰ τὸ σταυρὸ... γι' αὐτὰ λοιπὸν καὶ ἔλλα,
 τώρα ποῦ δὲν ἀκούονται οἱ λόγοι τοῦ Σιγάλα,
 τώρα ποῦ ἐφεδρὸς κανεὶς δὲν ἔρχεται ἔδω πέρα,
 νὰ πάρωμε κι' ἐμεῖς οἱ δὲθ 'στὸ χέρι μιὰ παντέρρα,
 'στοὺς δρόμους μὲ ζητωκραυγὰς καὶ θούρια νὰ ὀρῶμε,
 εἰς ὅλους νὰ πηγαίνωμε καὶ νὰ τοὺς προσφωνοῦμε,
 τοὺς πάντας νὰ προτρέπωμεν ν' ἀρπάξουν μπαγιονέτας,
 ν' ἀνάδωμε βεγγαλικά, ν' ἀνάδωμε βουκέτας,
 νὰ βίχνωμε 'στῶν γυναικῶν τὰ πόδια τρακατρούτες,
 'στῆς πλάταις τῶν εἰρηνικῶν νὰ σπάζωμε ματοπόκια,
 καὶ οὕτω πῶς τὸ αἰσθημα μὲ ζήτω καὶ μὲ φῶτα
 νὰ τὸ διατηρήσωμεν ἀκαταλὸν ὅπως πρῶτα.
 Π.—Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ... ἡ θάνατος ἡ νίκη...
 ἀλλ' ὅμως πάρε καὶ δὲθ τρεῖς γιὰ τὸ κουβαρνταλὶ!

Ὁ Τρικούπης βγαίνει καὶ συνομιλεῖ
 μετὰ τὸν Περικλέτο καὶ τὸν Φασουλῆ.

Φ.—Παραπολλὰ γιὰ πόλεμο μᾶς εἶπ' ὁ Δεληγγιάννης,
 καὶ τώρα ἤλθαμεν πρὸς σὲ προσφώνησιν νὰ κάνῃς.
 Ζητῶ νὰ μάθω κι' ἀπὸ σᾶς τί διάβολο θὰ γίνῃ...
 θὰ κηρυχθῇ ὁ πόλεμος ἢ θάχωμε εἰρήνη;
 διότι ἀνυπομονῶ περὶ αὐτοῦ μεγάλως,
 ταράττει δὲ τὸ στήθος μου ἀμφιβολίας σάλος,
 καὶ ἡ κυρία Φασουλὴ 'στὸ σάλπισμα τὸ πρῶτον,
 ὡς προσφίλεις τεκμήριον τῶν τόσων μᾶς ἐρώτων,
 μίαν σημαίαν δι' ἐμὲ σκοπεύει νὰ κεντήσῃ.
 καὶ ὡς ἀρχαία Λάκκαινα σπαθὶ νὰ μ' ἐγχειρίσῃ.
 θέλω λοιπὸν ὀριστικῶς τί γίνεταί νὰ ξέρω,
 διότι σκέπτομαι κι' ἐγὼ πολλὰ νὰ συνεισφέρω,
 ὅπως μαχαίροπῆρουνα καὶ δὲθ παλῆα ντουλάπια,
 μιὰ ποικαμίσσα νυκτικὴ καὶ κάμποσα τσουράπια.

Δὲν ξέρω τί συνεισφοράς οἱ ἄλλοι θὰ σᾶς κάνουν,
 ἀλλ' ὅπωςδήποτε κι' αὐτὰ τὰ ἔθνη θὰ συνδράμουν.
 Τρ.—Τὰς προσφοράς σᾶς δέχομαι μετὰ χαρὰς μεγάλης,
 προγαμιαῖαν δωρεάν τῆς ἑθνικῆς μᾶς πάλης.
 Παρατηρῶ πῶς ἔχετε ἀνυπομονησίαν
 καὶ ἀκατάσχετον ὁρμὴν πρὸς αἰματοχυσίαν·
 ἀλλὰ τοιοῦτος ὁργασμός κι' ἡμᾶς καταλαμβάνει,
 καὶ δι' αὐτὸ ἡσπασθήμεν μετὰ τοῦ Δεληγγιάννη.
 Π.—Ζήτω τῆς Κυβερνήσεως...
 Φ.—Ζήτω καὶ τοῦ Τρικούπη!
 Τρ.—Ναὶ μὲν ὀπώκωφαι κι' ἡμᾶς κατατρομάζουν γδοῦποι,
 ἀλλ' ὅμως μὴ ταράττεσθε, κι' ἐγὼ μετὰ μανίας
 ὀμιλήσω 'στὸν Σώλτσουρ περὶ Μακεδονίας.
 Π.—Ἀκούσαν, ἀκούσαν...

Φ.— Δαμπρά, ώραία, εὐγε, μπράβο! . . .
 Τρ.— Ἡθέλησα τὰ πνεύματα νὰ τὰ προκαταλάβω,
 καὶ ἴσως δείξουν κί' εἰς ἡμᾶς στοργὴν φιλανθρωπίας.
 Φ.— Ἀλήθεια τί ἀκούεται περὶ ἰσορροπίας;
 Τρ.— Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι πλέον ὦρα...
 τὸν λόγον τὸν βασιλικὸν καὶ περὶ τούτου ὦρα.
 Ἐν τούτοις ἴσθ' ὑπάρχοντα ἀναδρασμὸν καὶ σάλον
 ἀκύρωσαν εἰς τὴν βουλὴν τὴν ἐκλογὴν Φαρσάλων.
 Π.— Ζήτω καὶ ἡ ὁμόνοια! . . .
 Φ.— Καὶ ἡ ἀδελφосύνη.
 Τρ.— Ὅ,τι φανῇ ὡς εὐλογον ἐκεῖνο καὶ θὰ γίνῃ . . .
 ἀλλ' ὅμως μὴ φαίνωμεθα τὰ πράγματα ὠθοῦντες,
 καὶ σᾶς παρακαλῶ κί' ἐγὼ νὰ ἴσθ' πειθαρχοῦντες.
 Ἀποσυρθῆτε, κύριοι, καὶ κλείνω τὸ παντζουρι....
 Φ.— Τρία πουλάκια κάθονται ἱστοῦ Διάκου τὸ ταμπούρι.
 Π.— Θέλομε κί' ἄλλα νὰ μᾶς πῆς. . .
 Φ.— Νὰ ἐδῇς παραέξω.
 Τρ.— Ἀποσυρθῆτε, κύριοι, νὰ μὴ σᾶς καταδρέξω.
 Π.— Κηρύξατε τὸν πόλεμον. . .
 Φ.— Θὰ σοῦ γενῶ κουνοῦπι.
 Π.— Ζήτω τῆς Κυβερνήσεως. . .
 Φ.— Ζήτω καὶ τοῦ Τρικούπη...
 Π.— Μὴν κλείνεις. . . θέλω πόλεμον. . .
 Φ.— Μοῦ ἔρχεται νὰ ῥίξω...
 Τρ.— Δοιπὸν ἀκόμη στέκεσθε; . . ἅ! τώρα θὰ σᾶς δείξω.
 (Ὁ κύριος Χαρίλαος ἀπὸ ᾧ ἦλθ' αὐτοὺς βρέχει,
 κί' ὁ Φασουλῆς κί' ὁ Περικλῆς τρέχει κί' ἀκόμη τρέχει.)

Ὑπὸ τὸ ῥεῦμα τοῦ πολέμου
 σὲ χαιρετῶ κί' ἐγὼ «Ρωμῆ μου».

Τί πράγματα παράδοξα καὶ μεταφυσικά,
 κί' οὕτως εἰπεῖν ἀρνητικὰ ἐμοῦ καὶ θετικὰ!
 Ἐμπρὸς καὶ πίσω . . . ὅχι, ναί . . . φωτιὰ μαζὶ καὶ κρύο...
 κί' ἡ Τράπεζα ἐκέρδισε, μᾶς εἶπαν, τὸ Λαχεῖο.
 Ἦγουν ὁ Γιάννης μᾶς κερνᾷ κί' ὁ Γιάννης πάλι πίνει. . .
 θάταν κουτὴ ὅ,τι κρατεῖ στοὺς ἄλλους νὰ τὸ δίνη.

Ὁ Δούνης ἀκατάσχετος τὸν πόλεμον κηρύττει,
 καὶ ἡσυχάζει ἔπειτα μακάριος ἰσὺ σπῆτι.
 Καθένας φιλοπόλεμος ἰσὺ αἵματα μᾶς βάζει,
 καὶ ὕστερα μᾶς κρύβεται καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάζει,
 καὶ πάει ἔτσι ἄδικα καὶ τὸ φιλι ἀκόμα,
 ποῦ ὁ Λομπάρδος ἔδωσε ἰσὺ Θεοδωρῇ τὸ στόμα.

Ὁ Ἀφεντούλης πόλεμος ἐκήρυξε νὰ γίνῃ,
 καὶ ἰσὺ Παρίσι ἔπειτα μᾶς φεύγει ἐν εἰρήνῃ,
 ὅπου θὰ πῇ πῶς ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐννοῶ κουκουτῆ,
 ἀφοῦ καὶ ὁ Βιδάλης πιά μᾶς τὸ κοψὲ παποῦτσι,
 κί' ἐχάθηκαν οἱ ῥήτορες, μαζὶ δὲ μ' ἕλα τᾶλλα
 ἐχάσαμεν ὀριστικῶς καὶ τὸν ξανθὸ Σιγάλα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ἰσὺ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

«Ἀλλὸνζ ἀνφάν ντέ λὰ πατρι καὶ ὁ καιρὸς προβαίνει...
 ἐχάθημεν ἀν μείνωμεν, ὁ Χρόνος δὲν προσιμένει»
 φωνάζουν ὅλοι ἰσὺ βουλῇ, κί' ἐνφ μᾶς καταφλέγουν,
 ἐν παροιμίαις ὁμιλοῦν καὶ λέγουν, λέγουν, λέγουν,
 ἐνφ λυσσῶντες μερικοὶ παρλάρουν γιὰ τάλᾶτι,
 ὁ δὲ Μεγαλειότατος τὸ ῥίχνει ἰσὺ βαχάτι.

Καὶ μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ μαζὶ κυκλοφορία
 κυκλοφορεῖ ἰσὺ φλέβας μᾶς καὶ θάρρος καὶ ἀνδρεία
 ἔσπνουμε φιλοπόλεμοι, κοιμώμαστ' ἐν εἰρήνῃ,
 θέμε νὰ γίνῃ πόλεμος, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ γίνῃ,
 ἐνφ δὲ ὁ Θεόδωρος ἰσὺ ὅπλα ὅλους στέλλει,
 κατόπιν ὅμως καὶ αὐτὸς δὲν βρίσκει κί' ἄζους μὲ λῆ.

Καὶ οὕτω μεταφυσικοὺς πολέμους ἐνεργοῦμεν,
 καὶ δίχως νὰ βαδίζωμεν ἰσὺ Θράκην προχωροῦμεν,
 ζητοῦντες οἰκονομικάς, εἰ δυνατόν, θυσίας,
 καὶ ἀναιμάκτους θέλοντες τὰς αἱματοχυσίας,
 ὡς ὅτου πιά καὶ Βούλγαροι καὶ Τούρκοι κί' Ἑσκιμῶι
 ἕνα πρῶτ' νὰ εὑρεθοῦν ἐξάλφνης ἰσὺ Τατόι.

Κί' ἔτσι μὲ ζήτω, μὲ φωναῖς, μὲ στίχους, μὲ ζουρνάδες,
 μὲ τὰ συλλαλητήρια, μὲ τῆς βραχναῖς καντάδες,
 μὲ πῦρ ἀκαδημαϊκοῦ πολέμου σὺν τῷ Δούνη,
 κρατοῦντες καὶ ἰσὺ χέρι μᾶς τσιγάρο καὶ μπιστοῦν,
 ἐλπίζω σήμερ' αὐριο νὰ πᾶμε μὲς ἰσὺ Πόλι,
 ἐκτὸς ἀν πᾶμε πρὶ ἰσὺ μπροστὰ κατὰ διαδόλου ὅλοι.

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος!
 καὶ σὲ φιλῶ...
 ΠΟΝΟΛΑΙΜΟΣ

Ὁ φίλος Καλιγκούνης ἐξετασθεὶς ἰσὺ ἰσὺ
 ἐγένετο διδάκτωρ καὶ ἰατρὸς βαρβάτος,
 ἐφ' ᾧ καὶ ἡ παρέα τῶν φίλων τὸν συγχαίρει,
 κί' ἐλπίζομεν γκιουδέτσι καλὸν νὰ μᾶς προσφέρῃ.

Σκόκου Ἡμερολόγιον
 μὲ τὸ ἑορτολόγιον.

Σκόκου Ἡμερολόγιον γελοιογραφικόν,
 μὲ τρέλλαις, μὲ πηδήματα, μὲ φρέσκαις ἐξυπνάδαις,
 μὲ ὕλην πολυποικίλον, μὲ ἄλλας Ἀττικόν,
 καὶ μὲ φιγούραις μερικαῖς καὶ τόσους χωρατάδες.
 Τὴν ἐκδοσὶν τοῦ χάσκοντες προσμένομεν κί' ἐμεῖς
 κί' εἰς τὰς ὁδοὺς θὰ πωληθῇ ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

Πιλοπωλεῖον «Ἀστὺ» Καντόρου καὶ Κασδόνῃ,
 εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ὑπ' ἀριθμὸν δεκάτῃ,
 ὅπου τὰ μάτια ὅλων τῶν πελατῶν θαμπούνη
 μὲ τόσο νεὸ γόστο, μὲ ὠμορφιά καὶ τάξι.
 Τί πράγματα καινούρια! τί διαλεκτὰ καπέλα! . . .
 parole d'honneur σᾶς λέγω πῶς εἶναι μὴ τρέλλα.

Καφενέ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μὲρα συζητοῦνται,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατ' ἰσὺ ἄλλους τόσους,
 μὲ σφήτηρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαλοῦσι.

